В боях за волю вірно я тримався
Геть з тридцять літ — забутий вартовий.
На перемогу я не сподівався,
Я знав, що з бою не вернусь живий.

Я день і ніч не спав — не міг я спати,
Коли усе навкруг, бувало, спить.
(Бійці хропінням вміли розганяти
Мій сон, як я дрімав коротку мить).

Вночі, траплялось, острах серце стисне
(Не знає страху лиш дурний мов пень),-
Щоб розігнать його, дошкульну пісню
Свищу, бувало,— знав я тих пісень!

Стискаю зброю, а коли побачу —
Підкрався підлий ворог крізь пітьму,
Зведу курок і зажену гарячу,
Добрячу кулю в черево йому.

Та часом, знають це старі солдати,
І підлий ворог не погано міг
Стрілять з рушниці — ох, чи слід брехати,
Одкрились рани — кров струмує з них.

Одкрились рани... Що ж, підходьте сміло
Мені на зміну, дужі вояки,-
Я впав нездоланий, і зброя ціла,
От тільки серце в грудях — на шматки!